

CONSTANTIN
CRISTIAN ȚÎRU

SURÂSUL SECRET
AL DESTINULUI

Roman

CUPRINS

7	PREFAȚĂ
10	SINGURUL... DAR
14	SPECTACOL
CAPITOLUL I. ÎNCEPUTURI	
19	COPILĂRIA
31	STER
38	CEZAR
51	BUNICUL
CAPITOLUL II. SURÂSUL SECRET AL DESTINULUI	
81	SURÂSUL SECRET AL DESTINULUI
84	MAMA
205	LOCUITORII PLANETEI VERZI

PREFAȚĂ

Vă invit în lumea unde totul este posibil! Nu trebuie decât să vă așezați comod într-un loc unde să fiți numai cu dumneavoastră. Închideți telefonul, televizorul, relaxați-vă și închideți ochii. Nu vă va fi ușor să vă deconectați de la viteza cu care zboară timpul, însă nu trebuie să intrați în panică, ci doar să aveți răbdare să ascultați atent zgomotul vieții. Sună ca un mecanism perfect, un angrenaj fără cusur. Un sunet specific de care sunteți legați. Ascultați-l cu atenție până când veți reuși să îl priviți și din afara dumneavoastră. Știu, nu este ușor, însă sunt convins că veți reuși. Uite, vă propun să vă aduceți aminte de ultima dumneavoastră aniversare, de momentele minunate când cei apropiați erau lângă dumneavoastră. Erați fericiți! Păstrați acel simțământ plăcut și imaginați-vă că cineva vă filmează. Priviți filmarea! Exact, ați reușit să vă priviți bucuria din afara dumneavoastră și acum vă invit să reveniți la clipa de față și să vă priviți ca și cum cineva v-a filmat. Ce observați? O persoană cunoscută conectată la ritmul alert al vieții. Deși vă recunoașteți, privindu-vă din ce în ce mai atent, simțiți o detașare. Puteți să nu vă identificați cu ea și să nu mai fiți legat de această mașinărie perfectă, sunteți liberi! Puteți călători unde doriți, nu mai există limite. Puteți călători chiar și în trecut, unde veți avea posibilitatea să îndreptați situații dificile din viața

dumneavoastră sau să întârziati în cele mai frumoase momente din viață. Mă întrebați ce aș schimba eu? De unde această curiozitate? Vedeti, v-am făcut să călătoriți unde doriți, chiar și în viața mea și ca să vă răspund la întrebare, vă spun că mi-aș dori să mă întorc în momentele în care copiii mei au făcut primii pași și aș rămâne acolo suficient de mult timp încât să nu mă mai satur de acea bucurie. Mai apoi la momentele când au început să vorbească și să mă înțeleagă, ca să am timpul necesar și înțelepciunea să îi învăț tot ceea ce nu am reușit în acele momente, dar și ce am asimilat în simpla mea viață. Aș mai petrece suficient de mult timp cu părinții și fratele meu ce acum locuiesc pe Planeta Verde și nu în ultimul rând, aș mai păstra câteva vieți ca să ofer iubire veșnică soției mele.

Dacă v-a încântat invitația mea, aș fi onorat dacă ați pași împreună cu Krest și Ster într-o călătorie pe cât de magică, pe atât de reală, de unde puteți alege doar ceea ce credeți că vi se potrivește. Sunteți liberi, nu-i așa?

Dedic această carte, cu multă dragoste, nepoților mei Matei și Noris, fiilor și nurorilor mele, dar și lui Ștefan.

Nu aș fi putut să scriu această carte fără ajutorul și înțelegerea celei mai importante ființe din viața mea – Sorina – soția mea minunată! De asemenea doresc să mulțumesc celor mai mari fani de pe Terra Sublima, Ana și Tudor Gheorghe!

Mulțumesc sincer Editurii ePublishers, precum și doamnei Marcela Rentea, oameni minunați care m-au încurajat, m-au susținut și m-au sprijinit în publicarea acestei lucrări .

În final, doresc să vă mulțumesc dumneavoastră, cititorilor pentru răbdarea cu care veți parcurge această poveste a noastră, a multora dintre noi!

Să pornim la drum!

SINGURUL... DAR

Aștept cu ochii închiși ca liniștea să tacă fără să pot opri viteza cu care mă amețește realitatea de atâția ani de zile. Probabil că trebuie doar să mă detașez. Pare simplu... „trebuie doar să mă detașez”, spun asta cu o ușurință de parcă aș fi un vrăjitor, care face o magie simplă și totul se oprește. Gândurile nu ascultă comanda mea fermă și-mi aleargă în cap invadându-mă toate dimensiunile ființei. Ego-ul intră în criză și strigă la mine ca un copil răsfățat:

- Și ce ar trebui să facă el, acum?
- De ce îl pun într-o situație așa de incomodă?
- Cum poate să stea el așa fără să facă nimic?
- La ce să se gândească, ce să asculte? Se va plictisi.
- De ce trebuie să tacă? Dacă va tăcea, când va mai avea el timp să rezolve toate problemele?
- Cam ce vreau să demonstrez eu? Ceee, am devenit așa peste noapte vreo persoană predispusă spre spiritualitate?
- Ai uitat de unde ai plecat, îmi spune el ironic? De ce stai aici pe pietrele astea cu fața la mare? Crezi oare că pari mai interesant?
- Nu vezi că nu trece nimeni prin zonă, care să povestească uneia sau unuia că au văzut un „om plin de spiritualitate” pe malul mării pe stânci... ești patetic!

Pe moment mă convinge că îmi pierd timpul degeaba, așa că deschid ochii păcălit și primul lucru pe care îl fac din obișnuință este să mai uit la ceas. M-a prins, zâmbeste victorios.

– Vezi, ce ți-am spus eu, ai lucruri mult mai importante de făcut decât să pierzi timpul aici...

Îi spun că totul a devenit un automatism și că sunt dependent de realitatea asta ameteitoare.

– Nu renunț! Mai încerc o dată și primul lucru pe care îl fac este să-mi schimb zâmbetul ăsta tâmp ce îmi micșorează ochii dar și percepția despre realitate. Vântul bate firav, verde și umed. Îmi las mai apoi gândurile să alerge ca niște note muzicale ce nu au șanse niciodată să fie cântate. Sunt condamnate să rămână pe acest portativ fără cheie. Rămân acolo gălăgioase chiar și atunci când trebuie să le ordon să tacă sau să facă un armistițiu cu grijile. Le spun că trebuie să intre într-un sabat intelectual, însă nu am nici o șansă și chiar mă întreb, cine poate opri vacarmul acesta?

– Doar Creația le poate opri, spun eu și mă trezesc că aplaud în liniștea gălăgioasă această declarație.

– Renunț din nou să mă împotrivesc lor și realizez că ascult sunetul tăcut și haotic al liniștei și că pătrund în vidul conștiinței sau în interiorul neantului nepătruns. Ce simplu e, mă predau și mă aliniez într-o armonie perfectă cu destinul meu incontrollabil și viitor.

Ciudat, mă izbesc de atâtea destine în acest spațiu vid și realizez că, fără să vreau, chiar dacă mă predau, mă identific. Este ca și cum m-aș privi în oglindă și oglinda mi-ar striga că sunt eu. Sunt eu sau EU SUNT? În aceste clipe de neluciditate, mă simt ca și cum aș ține rîndul cuiva, unui alt eu ce îmi aparține... mă simt amețit, acest carusel nu se oprește și îmi

doresc să stea doar câteva clipe ca eu să înțeleg cumva dacă sunt eu sau proiecția mea.

S-a terminat oare? Ajung curând să cred că sunt cel mai fidel martor al conturului personalității mele. A celei prezente sau viitoare – această incertitudine mă obosește.

Decid să sar din acest carusel oprit, însă umbra personalității mele mă trage înapoi ca un copil neastâmpărat ce a văzut rulota cu înghețată. Nu mai reușesc să răspund cu precizie nevoilor de bază, mă integrez ușor în multitudinea de caractere ce mă obolesc atunci când trebuie să mă extrag din mulțime și asta numai datorită faptului că toți ceilalți folosesc aceleași forme, obiceiuri, direcții.

Acum chiar știu ce trebuie să fac, indiferent cine sunt, trebuie să mă identific cu „EU SUNT”, să ascult liniștea și să las ușa deschisă.

Mi-e teamă însă că nu voi mai răspunde atunci când se va termina. Sunt obosit pentru că de când mi-am propus să mă opresc simțurile nu mă mai ascultă. Meditez și parcă nu mai pot să mă reîntorc pe acele stânci, pe malul mării umede și verzi oglindit în adânc. Sunt Eu? Sunt VOI? Mă întreb din nou, cine sunt de fapt?

Legea atracției spune că suntem ceea ce gândim. Sau poate că suntem doar... valuri ce se sparg la un mal. Un mal pentru care nu mai contează nici intensitatea și nici forța cu care ne-am pregătit acolo departe în larg pentru a deveni o creastă cât mai înaltă. Finalul pare a fi același, ne prăbușim, cu toate eforturile noastre de a fi mereu la înălțime.

Vrem că succesul ascensiunii noastre să ne tăie răsuflarea, să ne umple inimile de bucurie, privind cu satisfacție egoistă valurile mici dinaintea noastră. Cuprinși de beția și febra

momentului nu realizăm cât de repede devenim la rândul nostru, aceleași mici valuri.

Istoria se repetă, lăsând pe cei ce vin în urma noastră să ne ia locul și să ne privească cu aceeași satisfacție de care noi ne-am bucurat cu ceva timp înainte când eram un val înalt, plin de forță și măreție.

Vrem și ne dorim să fim unici în tot ceea ce facem, exemple pentru posteritate. Cu toate acestea sfârșim la fel ca și ceilalți spărgându-ne în mii de bule înspumate, ce se predau nisipului ce asistă de altfel deloc impresionat, la acest spectacol fără sfârșit.

Dacă am pleca de la un numitor comun și am ști încă de la început că ne vom transforma doar în acele bule înspumate ce se pierd undeva acolo în non posteritate, poate că atunci am căuta să împărtășim mai mult din bucuria și emoția de a fi împreună cu toate celelalte valuri, cu apa, cu marea, o structură puternică atunci când trebuie să înfrunte vântul, limpede când se oglindește în suflet, caldă când plânge ca un copil ce vrea să fie luat în brațe. Ne adaptăm, cu toate că totul se transformă.

Omul se transformă. În limbajul nostru al pământenilor, se spune că tot ce ne înconjoară trebuie să aibă sens, direcție, mărime, structură, personalitate. Personalitate, acesta este un deziderat care trebuie să se transforme într-un atribut pe care Omul trebuie să-l aibă în drumul său către perfecționare.

Ce reprezintă de fapt această perfecționare? O datorie? Sau poate un rol ce se joacă în mai multe acte, la sfârșitul căruia așteptăm meritele aplauze.

SPECTACOL

Privind din sală actorii ce evoluează pe scenă realizezi cu surprindere că ai putea să te regăsești printre ei. Diferența este că fiind doar un simplu spectator poți pleca oricând de la acel spectacol, pe când ei vor fi obligați să joace până la sfârșit. Ai această secretă opțiune, chiar dacă simpatizezi fără să vrei cu acei actori. Mai mult de atât, aștepti ca spectacolul să se termine că să împarți cu ei bucuria succesului și de ce nu, poate chiar tristețea eșecului.

Lăsând pe stâncile din fața mării verzi, umede, un eu expirat de vremuri, am fost proiectat să joc pe o altă scenă o piesă ce începuse cu mult înainte de a-mi declina intenția de a mă enumera printre protagoniști. Nu știam dacă voi juca rolul principal sau dacă voi fi doar cel ce plimba tava... cu toate acestea, bucuria de a fi acolo, alături de cei ce își doreau să adune aplauzele celor din public, mă făcea să dau mai puțină importanță rolului. Doream doar să joc pe o scenă. O scenă despre care nu știam nimic... mă uitam în jur la toți cei ce luaseră aceeași decizie ca și mine, semănăm. Nimic nu ne deosebea, o masă de „noi”, gânduri cu aceeași personalitate, cu aceleași dorințe, cu aceleași forme, de aceeași mărime.

Niște „actori” aliniați în tăcere grupului ce se îndrepta ușor către marea scenă. Pășeam încet, în rând cu toți acei „ei”. O

lumină puternică mă învălui și scena dispăru. Simțurile îmi paralizară instantaneu și acea lumină puternică mă orbea și mă făcea să mă simt neputincios, nefiind în măsură să-mi controlez mișcările. Pluteam controlat de forța puternică ce mă direcționa parcă pe un tobogan.

Așteptam înfrigorat ca Cineva să dea semnalul de începere al acelei călătorii, pronunțând din când în când câte un „ahhh” involuntar, ca în final să alunec pe panta toboganului care mă ducea într-un „unde” despre care, cu siguranță, că nu voi avea habar.

Vârtejul călătoriei mă ametește și... cad într-un gol liniștit de unde mă trezesc zbierând, dând din mâini necontrolat până când simt căldura sursei de hrană, care mă liniștește cumva pentru moment, deși noul costum pare prea strâmt pentru mine. Rămân așa împachetat în ceva care din când în când se mai dezleagă și ups, cineva îmi umbla și printre picioare, ridicându-le tacticos – sunt oare ale mele? Dar chiar nu par a fi ale mele – sunt mici, chiar foarte mici.

– Ei, ce faci acolo?

Încerc să disting curios figurile ce fac mutre multiple, își țuguie buzele lăsând un zâmbet larg cu dinți ce sunt udați din când în când de lacrimi sau mânjiți de un roșu pe care nu îl înțeleg. Sunt preluat de două mâini care mă leagă până ameteșc, încerc să spun ceva, să explic faptul că am ajuns aici dintr-o greșeală, însă simt o foame ce-mi face stomacul să ia foc, am o senzație neplăcută de mare amețelă și de cele multe buze ce îmi spală fruntea și capul și... adorm... Nu știu când m-am trezit cu adevărat. Cert este faptul că toată lumea îmi vorbește de parcă ar avea o problemă de pronunție. Toate cuvintele se termină în mare majoritate cu un „ash”, văd mulți dinți și aceia